

ὑπὸ τρεῖς ἐπόψεις· τὴν ἀφοσίωσιν τῆς κόρης, τῆς συζύγου καὶ τῆς μητρός.

Ἐπίσης δὲ οὐδὲ ἡ Κυρία Πολάρδου, δράμα ἱστορικὸν εἰς τρεῖς πράξεις μὲ ἄσματα, εἶναι δυνατόν νὰ κατατάξῃ τὴν συγγραφὴν μεταξὺ τῶν ἀξίων μνημονεύσεως δραματουργῶν.

Ἄλλ' ἀφέντες τὰ δραματικὰ πονήματα τῆς Κυρίας Ἀνσελότου, ἃς παρατηρήσωμεν τὰ βιβλία της, ἅτινα, καίτοι μὴ κινῶντα ἐξ ἴσου τὸ συμφέρον ὑπὸ φιλολογικὴν ἔποψιν, διακρίνονται ὁμῶς ἅπαντα διὰ τοῦ εὐγενεοῦς σκοποῦ αὐτῶν καὶ τῆς καθαριότητος τῆς πηγῆς τῆς ἐμπνεύσεώς των. Οὐδεὶς συγγραφεὺς ἄλλος παρὰ τὴν Κυρίαν Ἀνσελότου ἔχει αἰσθηματικὸν ζωηρότερον τοῦ τιμίου, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου. Ἡ δόξα αὕτη, κατὰ τὴν ἰδέαν μας εἶναι ἡ καλλιτέρα πασῶν.

Ἡ Κυρία Καρόλου Πευθῶ.
(Charles Reybaud).

Τὰ κυριώτερα συγγράμματα τῆς Κυρίας Πευθῶ συγχροτοῦσι τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα τόμους σχεδόν.

Δὲν ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν νὰ ἀναλύσωμεν ἅπαντα, λέγομεν δὲ μόνον ὅτι τὰ διηγήματα τῆς κυρίας ταύτης συγκινοῦσι τὸν ἀναγινώσκοντα, ὅτι τὸ ὕψος τῆς εἶναι ταχὺ, πλήρες θερμότητος καὶ ζωῆς, καὶ ἀποσπῶν τὴν προσοχὴν παντὸς ἀναγνώστου. Ἡ Κ. Πευθῶ ἡξεύρει καὶ νὰ γράφῃ καὶ νὰ σκέπτεται καλῶς. Εἰς τὰ συγγράμματά της, ἡ λεπτὴ εὐαισθησία ἐνοῦται πρὸς τὸ ἔντονον τῆς γραφίδος ἀνδρὸς ἐπιδεξιῶν, καὶ ἅπαντα ἀποπνέουσι τὴν ποίησιν καὶ τὴν χρηστότητα, καὶ εἶναι ἀξία ἀναγνώσεως.

Π. Η.

ΥΜΝΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ

ΨΑΛΛΑΟΜΕΝΟΣ ΕΤΗΣΙΩΣ

EN TOIS

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΙΣ ΑΝΑΚΤΟΡΟΙΣ ΤΩΝ ΣΙΝΩΝ.

—ο—

ΜΕΡΟΣ Α'.

«Ὅταν τὸν νοῦν μου στρέψω πρὸς Σᾶς, σοφοὶ πρόγονοί μου, αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ἀνοψούμενον μέχρι τοῦ ὑπερτάτου τῶν οὐρανῶν μέρους. Ἐκεῖ εἰς τὸ ἀπειρον τῶν αἰώνιων πηγῶν τῆς ἀληθοῦς δόξης, καὶ τῆς σταθερᾶς εὐδαιμονίας, μὲ χαρὰν βλέπω τὰς ἀθανάτους ὑμῶν ψυχὰς, δοκιμαζούσας πρὸς ἀμοιβὴν τῆς ἀρετῆς καὶ ἀνδρείας αὐτῶν, τὴν ἀνέκφραστον γλυκύτητα τῶν διηνεκῶς ἀνανεωμένων ἡδονῶν.

Καίτοι μ' ἐλλείψεις καὶ ἀνικανότητα, ἡ θεία ὁμῶς πρόνοια μ' ἐθεσεν εἰς τὸν ὕψιστον τοῦτον ἐπὶ γῆς βαθμόν, χάριν τοῦ ἐξ οὗ καταγομαι σεβαστοῦ ὑμῶν αἵματος. Ἐπὶ τῶν λαμπρῶν ὑμῶν ἔχων δὲν ἐξεύρω νὰ περιπατῶ· ἀλλ' αἱ συνεχεῖς φροντίδες μου, τὸ σέβας μου, καὶ προσπάθειά μου, θέλουν ἀποδείξει εἰς τὰς μελλούσας γενναίας ὅτι ἡζιώθην τοῦλάχιστον νὰ ζῶ ἄνευ ἐλέγχων συνειδήσεως.»

Ὁ ὕμνος οὗτος ψάλλεται ὑπὸ τινων μουσικῶν ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅθεν μετὰ τὸ πρῶτον τοῦτο μέρος ὁ μνηστὴς Αὐτοκράτωρ κάμνει τρεῖς μετανοίας ἐδαφιαίως καὶ ἐκάστοτε κρούει τρίς διὰ τοῦ μετώπου αὐτοῦ τὴν γῆν· ἀκολουθῶς ἐνεργεῖ τὰς σπουδὰς καὶ τὰς προσφορὰς συγκειμένας ἐκ κραάτων καὶ ἀρωμάτων. Διαρκούσης δὲ τῆς παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος τελουμένης ταύτης ἱεροπραξίας οἱ μουσικοὶ ἄδουσι τὸ ἕξῃς δεῦτερον μέρος.

ΜΕΡΟΣ Β'.

«Εἰς ὑμᾶς τὸ πᾶν χρεωστῶ, τὸ λέγω ἄνευ δισταγμοῦ· αὕτη ἡ ἰδίᾳ ὑμῶν οὐσία καθιστᾷ τὸ σῶμά μου· ἀναπνέω τὴν πνοήν σας, καὶ δὲν ἐργάζομαι παρὰ διὰ τοῦ ὠσμοῦ ὑμῶν. Ὅταν ὥς ἐκ τοῦ καθήκοντός μου, ἔρχομαι εἰς τὰ μέρη ταῦτα, διὰ νὰ ἐκπληρώσω τὰ χρέη τῆς εὐγνωμοσύνης μου, χαίρω τῆς παρουσίας σας. Σεῖς ἐκ τῆς ἐνδόξου διαμονῆς σας πρὸς χάριν μου καταβαίνετε. Ναί, σεῖς εἰσθε παρόντες· ἡ σεβαστὴ ὑμῶν εἰκὼν ἐλκύει διὰ τῆς λάμπσεώς της τὰ δειλὰ βλέμματά μου. Ὁ ἥχος τῆς φωνῆς σας, γεννᾷ εἰς τὴν καρδίαν μου τὰ τρυφερώτερα τῆς φύσεως αἰσθήματα. ὦ! πρὸς Σᾶς οἵτινες μοι ἐδώκατε τὴν ζωὴν, γονυπετῶς προσφέρω τὰ σεβάσματά μου· εὐαρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε αὐτά, ὡς δείγματα τοῦ βαθυτάτου σεβασμοῦ, καὶ τῆς εὐκρινεστάτης ἀγάπης.»

Πρεσβεύουσιν ὅτι οἱ πρόγονοι καταβαίνουσιν ἐξ οὐρανοῦ διὰ νὰ δεχθῶσι τὰς εἰς αὐτοὺς ἀπονεμώμενας τιμὰς, καὶ ὅτι παρευρίσκονται εἰς τὴν πρὸς δόξαν αὐτῶν τελουμένην τελετὴν. Μετὰ τὰς σπονδὰς καὶ τὰς ἐπανειλημμένας μετανοίας, ὁ Αὐτοκράτωρ

ἐγείρεται, καὶ μένει ὀρθίος διατηρῶν τὴν αὐτὴν ὡς πρότερον θέσιν· τότε οἱ μουσικοὶ ἄδουσι τὸ τρίτον μέρος, διαρκούντος τοῦ ὁποίου δοξάζουν, ὅτι οἱ πρόγονοι ἐγκαταλείπουν τὴν γῆν διὰ τὰ ἐπανεέλθουν εἰς τὸν οὐρανόν.

ΜΕΡΟΣ Γ'.

« Διέγραψα καὶ τὴν ἀδύνατον μὴμην μου καὶ τὰς ἀρετάς, τὰς ἀνδραγαθίας, καὶ τὰς ἀπειραριθμούς χάριτας, τῶν σοφῶν ἐκείνων θνητῶν, τῶν εὐρισκομένων μεταξὺ τῶν πνευμάτων ἐν οὐρανῷ εἰς τὸν ὑψηλότερον τῆς δόξης βαθμόν. Προσκολλημένοι μένουν οὗτοι εἰς τὴν καρδίαν μου μετὰ τοὺς ἰσχυροτέρους δεσμούς. Τὸ φῶς οὗτοι μοὶ ἔδωκαν, ἐγὼ κατέχω τ' ἀγαθὰ αὐτῶν, καὶ ἔτι περιπλέον... αἰσχύνομαι νὰ τὸ εἶπω. Ἐγὼ δ' ἄθλιος (αἱ δύο αὗται λέξεις προφέρονται μετὰ ἥχον χαμηλὸν καὶ σχεδὸν διακεκομμένον) κατόπιν αὐτῶν διοικῶ τὴν Αὐτοκρατορίαν· σάγμα τοσοῦτον βαρὺ, ἥθελε μὲ κάμνει νὰ παραφέρωμαι ἀδιακόπως, ἂν ὁ οὐρανὸς μὲ διηνεκῶς ἀνανεωμένην βοήθειαν, δὲν εὐηρεστεῖτο νὰ χειραγωγῇ τὴν ἀδυναμίαν. Κάμνω ὅτι δύναμαι, διὰ τὸ χρέος τὸ διατάττει· ἀλλὰ φιῶ! πῶς θέλω δυνηθῇ ν' ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τόσας εὐεργεσίας; Τρὶς εὐσεβάτως ἐνήργησα τὴν τριπλὴν προσφορὰν μου· μὴ δυνάμενος δὲ τί περισσότερον, αἱ εὐχαὶ μου ἀποπληροῦνται. »

Ἀποπερατωμένου τοῦ ὕμνου ἐξέρχεται ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκ τῆς αἰθούσης τῶν προγόνων. Χορευταὶ τινες, μετὰ προσποιημένην σοβαρότητα, ἐκτελοῦν διὰ μιμητικῶν σχημάτων, καὶ ἐμμέτρων βηματικῶν ὅλας τὰς λέξεις τὰς ὑπὸ τῶν μουσικῶν ἀδομένας· ἡ δὲ ψαλμωδία συνοδεύεται ὑπὸ πολλῶν καὶ διαφόρων μουσικῶν ὀργάνων. Ὁ ὕμνος οὗτος Σινιστὶ σύγκειται ἐξ 24 στίχων, ὧν ἕκαστος περιέχει 4 μονοσυλλαβούς λέξεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων παρίσταται μουσικῶς δι' ἑνὸς μόνου σημείου (note). Ἄν καὶ τρία ἢ τέσσαρα μόλις λεπτά τῆς ὥρας ἀρκοῦσι διὰ ν' ἀναγνώσῃ τις τὸν ὕμνον τοῦτον, ψάλλεται ὅμως μετὰ τὴν ἀργότητα ὥστε διαρκεῖ 1, 1/2 σχεδὸν ὥραν. Ἰδοὺ (Εὐρωπαϊστί) τὰ μουσικὰ σημεῖα τῶν δύο πρωτίστων στίχων φά, οὐτ, λά, φά, λά, οὐτ, ρέ, οὐτ· τὰ σημεῖα ταῦτα ἐπαναλαμβάνονται συνεχῶς εἰς τὴν ψαλμωδίαν, ἐπομένως δῆλον γίνεται ὅτι τὸ ἄσμα τοῦτο εἶν' ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ἀπλῶν λεγομένων ψαλμωδιῶν, γαλλιστὶ plain chant, μάλιστα πολὺ μονότονος καὶ ἀνευ διακεκριμένης ἁρμονίας. Ἐνταῦθα δὲ ἀντιγράφωμεν μ' ἐλληνικοὺς χαρακτῆρας τὸν Σινικὸν τοῦτον ὕμνον διὰ νὰ δόσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ἰδέαν τινα τῆς γλώσσης ταύτης.

ΜΕΡΟΣ Α'.

1. Σέε δάγγ σιέν Τσοῦ,
2. Ὑδ λιγγ ὕν Τιέν
3. Ὑουέν ὕν τσίγγ Τιέου
4. Ὑέου κάο ράϋ ἱουέν.

5. Ἰουέν σοῦν χέου μίγγ,
6. Τσχοῦι δουέν κί σιέν,
7. Μίγγ ὕν χέ Τσοῦγγ,
8. Ὑ οὐάν σέε νιέν.

ΜΕΡΟΣ Β'.

1. Τοῦι ὕουε τσῆε τσίγγ
2. Ὑέν ἱάν ἱου χέγγ.
3. Κί κί τσχαό μίγγ
4. Κάν κό τσάι τίγγ,
5. Ἰου κιέν ἡ ἱγγ,
6. Ἰου οὐέν κί χέγγ,
7. Νγέι ἱουλ κίγγ τσῆε
8. Φά οὐ Τσχοῦγγ τσίγγ.

ΜΕΡΟΣ Γ'.

1. Οὐέι τσιέν ἡν Κοῦγγ
2. Τέ Τσχαό ὕγγ Τιέν
3. Τὺ ὕουέν κί ὕου
4. Ὑουέν χέου φάγγ κούε,
5. Ὑου πάο κί τέ,
6. Ἄο Τιέν οὐάγγ κί
7. Ὑν τσίν σὲν ἱέν
8. Οὐδ σιν ὕουε ὕ.

Σάο τσέε,

(Ἐκ τῶν let. Edif.) 1. ΔΕ-ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

—ο—

ΝΙΚΟΤΙΝΗ, ΝΙΚΟΤΙΑΝΟΝ ΧΟΡΤΟΝ (ΚΑΠΝΟΣ).

Ἡ γενομένη ἐσχάτως εἰς Βέλγιον δίκη τοῦ κόμητος Βοκαρμέ, δηλητηριάσαντος διὰ νικοτίνης τὸν γυναικάδελφόν του διετάραξεν δλόκληρον τὴν κοινωνίαν, ἰδίως δὲ τοὺς καπνίζοντας καὶ ταβακίζοντας.

Ἐγνώσθη ὅτι, ἡ νικοτίνη, οὐσία τοῦ καπνοῦ, ἦτο δηλητήριο τοσοῦτον λεπτόν, ὥστε ἡ ἐπιστήμη ἀδύνατος εἰς τὸ νὰ τὸ πολεμήσῃ, φαίνεται ἀνίκανος νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ.

Ὁ Κ. Ὀρφιλᾶς συνέταξεν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ σοφώτατον ὑπόμνημα, ἀποδεικνύων, ὅτι ἂν σταγόνες τινὲς Νικοτίνης ἀρκοῦσιν ὥστε νὰ φονεύσωσι τὸν ἄνθρωπον ἐν ἀκαρεῖ καὶ ἀναιώς, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἀληθὲς α) ὅτι ἡ νικοτίνη δυσκολώτατα ἐξαγεται ἐκ τοῦ καπνοῦ καὶ β) ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἔχει βεβαιότατα μέσα τοῦ ν' ἀναγνώρισῃ τὴν διὰ τῆς οὐσίας ταύτης δηλητηρίασιν.